

Arrest

nr. 301 284 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X. (hierna: eerste verzoeker) en X (hierna: tweede verzoeker), die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 september 2020 als begeleide minderjarige België binnen met een geboorteakte en verzoeken op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 4 april 2022 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 23 september 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan eerste en tweede verzoeker.

1.2. Op 8 november 2022 dienen eerste en tweede verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 april 2023 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissingen, die op 13 april 2023 aan verzoekende partijen – dit zijn de ouders van eerste en tweede verzoeker – aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent op (...) 2017 geboren in Heerlen in Nederland. Jouw beide ouders hebben de Iraakse nationaliteit. Jouw ouders dienden in jouw naam en in naam van uw broer H. R. M. H. (...) een eerste verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2020. Je moeder haalde aan dat de problemen die jouw ouders in Irak hebben gekend ook een impact zouden hebben op jou bij een eventuele terugkeer naar Irak. Daarnaast vreesde ze dat jij als kind het slachtoffer zou kunnen worden van ontvoering, moord, kinderverkrachting of organenhandel. Jouw moeder verwees hierbij naar de onveilige situatie in jouw regio. Jouw moeder legde ter staving van jouw verzoek een geboorteakte voor en enkele administratieve beslissingen in het kader van jullie Nederlandse asielprocedure.

Jouw ouders, A. G. M. F. (...) en H. T. M. (...), dienden op 2 april 2021 zelf een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Jouw ouders haalden in het kader van hun verzoek aan dat ze problemen ondervonden met de militie Saraya el Salaam. Het CGVS weigerde hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus op 6 april 2022. Op 6 april 2022 nam het CGVS eveneens in jouw hoofde alsook in hoofde van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV bevestigde de beslissingen van het CGVS op 23 september 2022.

Jouw ouders dienden op 8 november 2022 een volgend verzoek in in jouw naam en in naam van je broer H. R. M. (...). Ze dienden diezelfde dag een eerste verzoek in in naam van je jongste broer H. T. S. M. (...).

In onderhavig verzoek verklaarde je vader dat je ziek bent. Je hebt moeite met articuleren en praten. Jouw vader vreest dat je je bij de mafia zou aansluiten of dat je militair zou worden. Voorts stelde jouw vader dat er voor soennieten geen leven mogelijk is in Irak en dat er in de laatste periode veel mensen vermoord werden in de regio waarvan je afkomstig bent. Voorts verwees hij naar het verschil in mentaliteit tussen jou en andere Iraakse kinderen. Hij is van mening dat je geen goede toekomst zou hebben in Irak.

Ter staving van uw verzoek legt jouw vader een geboorteakte neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T. M. (...) gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat jouw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar oordeel van het CGVS konden jouw ouders niet overtuigen in hun verklaringen aangaande de dreigementen die ze ondervonden zouden hebben van Saraya el Salaam, die hen noopten het land te verlaten. Voorts legde uw moeder enkel algemene verklaringen af inzake de vrees die ze koesterde dat jij mogelijkwijfs het slachtoffer zou worden van moord, ontvoering, kinderverkrachting of organenhandel.

Deze beslissing en haar motieven werden door de RvV in beroep bevestigd. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ jouw ouders geen melding maken van nieuwe elementen die de kans vergroten dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uw vader liet optekenen dat het idee om een volgend verzoek in te dienen van de advocaat kwam (zie administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde jouw vader aan dat hij vreesde dat jij militair zou worden of je zou aansluiten bij de maffia (CGVS p.4). Je bent momenteel vijf jaar, de vrees die jouw vader inroept, is volstrekt hypothetisch en momenteel niet aan de orde.

De overige aangehaalde motieven op basis waarvan jouw ouders menen dat je in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus hebben veeleer te maken met de algemene veiligheidssituatie in Diyala (CGVS p.4). Jouw vader haalde aan dat de soennieten vermoord worden door de milities. Hij baseerde zich hiervoor op facebookberichten waarbij milities soennitische families vermoorden om een demografische verandering teweeg te brengen. Jouw vader vreest dat ook jij omwille van jouw soennitische gedachtengoed vermoord zou worden. Jouw vader slaagde er echter niet in om deze vrees te concretiseren. Hij verwees louter en alleen naar berichtgeving op facebook en tv-zenders. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient jouw vrees voor vervolging persoonlijk en concreet te zijn. Jouw vader kon bovendien niet meer informatie verschaffen over dergelijke incidenten, enkel en alleen dat ze twee weken geleden waren voorgevallen. Hij kende niemand van de slachtoffers persoonlijk en veel meer dan te stellen dat de families thuis waren, dat ze van de stam Dulaimi waren en dat de militie binnenviel, wist hij niet (CGVS p.5). Hij liet voorts optekenen dat ook stamleden van jouw moeder vermoord werden. Ook hier had hij niet meer details over te vertellen. Jouw moeder had het van haar familie gehoord die het op hun beurt weer van andere mensen vernomen had. Meer dan aan te geven dat de familie werd aangevallen door milities werd er klaarblijkelijk niet gecommuniceerd. Ook de namen van de gesneuvelden kon jouw vader niet vermelden. Jouw vader toonde een foto op facebook die refereerde naar het incident van twee weken geleden waarbij milities huizen binnen vielen omwille van sektarische redenen. De inwoners eisten een onderzoek van de premier. De berichtgeving over wat er met de stamleden van de familie gebeurd zou zijn, kon jouw vader niet terugvinden (CGVS p.7). Het dient benadrukt te worden dat de vrees voor vervolging feitelijk, persoonlijk en concreet moet zijn. Het louter te verwijzen naar de berichtgeving inzake veiligheidsincidenten die in de omgeving plaatsvonden, is onvoldoende om een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging aannemelijk te maken.

Tot slot dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd op 23 september 2022 (CGVS p.3). Nochtans hebben de motieven die uw vader aanhaalt meer bepaald de vrees vermoord te worden omwille van het feit dat jullie soennieten zijn, ook op hen betrekking. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. Uw vader stelde dat jullie hopeloos zijn en hij hoopte dat jullie, u en uw broers, wel een kans zouden maken om internationale bescherming te verkrijgen (CGVS p.5). De

vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook reeds de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen (CGVS p.5). Jouw vader haalde aan dat jullie al erg hebben afgezien en niet op straat willen belanden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqdadiyah.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van strategisch belang voor de verschillende actoren.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Diyala gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten en een hoger aantal burgerslachtoffers in vergelijking met de andere provincies van Centraal-Irak. De meerderheid van de veiligheidsincidenten vond plaats in de districten Khanaqin en Muqdadiya. Er kan echter niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Diyala van die aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Diyala behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De activiteiten van ISIS bleven in 2020 en 2021 op een vergelijkbaar peil met het jaar daarvoor. Ook de gebieden waar ISIS in staat is om aanvalsoperaties uit te voeren zijn grotendeels hetzelfde gebleven als in 2019. De positie van de organisatie is bijgevolg geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. ISIS heeft in bepaalde rurale zones de facto controle daar deze gebieden zeer moeilijk bereikbaar zijn voor de veiligheidsdiensten. Vanuit onherbergzame gebieden in de provincie zet ISIS hinderlagen op, voert het hit and run aanvallen uit, en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stam- en gemeenschapsleiders, sjiïeten en vermeende spionnen van de Iraakse autoriteiten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS net als de elektriciteitsinfrastructuur. Vooral in (rurale) gebieden in de districten Khanaqin, Baqubah en Muqdadiyah en de grensregio met de provincie Salah al-Din waar het staatsgezag zwak is, voert ISIS regelmatig aanvallen uit. ISIS financiert zijn operaties door ontvoeringen, afpersing en overvallen.

De burgerbevolking lijdt er voorts onder aanvallen op dorpsgemeenschappen en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakte een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek nam. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden en werden er in 2020 en 2021 nog steeds antiterreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige veiligheidsactoren. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen de Iraakse en Koerdische strijdmachten, werd er besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht.

Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiïtische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaeb Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op

ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In september 2021 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel bijna 240 000 personen. 71 972 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat ook in de voormelde Country Guidance Note wordt aangegeven dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Diyala niet van dien aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn zou lopen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent op (...) 2019 geboren in Delft, Nederland. Jouw beide ouders hebben de Iraakse nationaliteit. Jouw ouders dienden in jouw naam en in naam van uw broer H. A. M. H. (...) een eerste verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2020. Je moeder haalde aan dat de problemen die jouw ouders in Irak hebben gekend ook een impact zouden hebben op jou bij een eventuele terugkeer naar Irak. Daarnaast vreesde ze dat jij als kind het slachtoffer zou kunnen worden van ontvoering, moord, kinderverkrachting of organenhandel. Jouw moeder verwees hierbij naar de onveilige situatie in jouw regio. Jouw moeder legde ter staving van jouw verzoek een geboorteakte voor en enkele administratieve beslissingen in het kader van jullie Nederlandse asielpcedure.

Jouw ouders, A. G. M. F. (...) en H. T. M. (...), dienden op 2 april 2021 zelf een eerste verzoek om internationale bescherming in België. Jouw ouders haalden problemen aan met de militie Saraya el Salaam. Het CGVS weigerde hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus op 6 april 2022. Op 6 april 2022 nam het CGVS eveneens in jouw hoofde alsook in hoofde van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV bevestigde de beslissingen van het CGVS op 23 september 2022.

Jouw ouders dienden op 8 november 2022 een volgend verzoek in in jouw naam en in naam van je broer H. A. M. (...). Ze dienden diezelfde dag een eerste verzoek in in naam van je jongste broer H. T. S. M. (...).

In onderhavig verzoek verklaarde je vader dat hij vreest dat je je bij de maffia zou aansluiten of dat je militair zou worden. Voorts stelde jouw vader dat er voor soennieten geen leven mogelijk is in Irak en dat er in de laatste periode veel mensen vermoord werden in de regio waar van je afkomstig bent. Voorts verwees hij naar het verschil in mentaliteit tussen jou en andere Iraakse kinderen. Hij is van menig dat je geen goede toekomst zou hebben in Irak.

Ter staving van uw verzoek legt jouw vader een geboorteakte neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T. M. (...) gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om

internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat jouw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar oordeel van het CGVS konden jouw ouders niet overtuigen in hun verklaringen aangaande de dreigementen die ze ondervonden zouden hebben van Saraya el Salaam die hen noopten het land te verlaten. Voorts legde uw moeder enkel algemene verklaringen af inzake de vrees die ze koesterde dat jij mogelijkwijs het slachtoffer zou worden van moord, ontvoering, kinderverkrachting of organenhandel.

Deze beslissing en haar motieven werden door de RvV in beroep bevestigd. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ jouw ouders geen melding maken van nieuwe elementen die de kans vergroten dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uw vader liet optekenen dat het idee om een volgend verzoek in te dienen van de advocaat kwam (zie administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde jouw vader aan dat hij vreesde dat jij militair zou worden of je zou aansluiten bij de maffia (CGVS p.4). Je bent momenteel vijf jaar, de vrees die jouw vader inroept, is volstrekt hypothetisch en is momenteel niet aan de orde.

De overige aangehaalde motieven op basis waarvan jouw ouders menen dat je in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus hebben veeleer te maken met de algemene veiligheidssituatie in Diyala (CGVS p.4). Jouw vader haalde aan dat de soennieten vermoord worden door de milities. Hij baseerde zich hiervoor op facebookberichten waarbij milities soennitische families vermoorden om een demografische verandering teweeg te brengen. Jouw vader vreest dat ook jij omwille van jouw soennitische gedachtengoed vermoord zou worden. Jouw vader slaagde er echter niet in om deze vrees te concretiseren. Hij verwees louter en alleen naar berichtgeving op facebook en tv zenders. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient jouw vrees voor vervolging persoonlijk en concreet te zijn. Jouw vader kon bovendien niet meer informatie verschaffen over de incidenten, enkel en alleen dat ze twee weken geleden waren voorgevallen. Hij kende niemand van de slachtoffers persoonlijk, veel meer dan te stellen dat de families thuis waren, dat ze van de stam Dulaimi waren en dat de militie binnenviel, wist hij niet (CGVS p.5). Hij liet voorts optekenen dat ook stamleden van jouw moeder vermoord werden. Ook hier had hij niet meer details over te vertellen. Jouw moeder had het van haar familie gehoord die het op hun beurt weer van andere mensen vernomen hadden. Meer dan aan te geven dat de familie werd aangevallen door milities werd er klaarblijkelijk niet gecommuniceerd. Ook de namen van de gesneuvelden kon jouw vader niet vermelden. Jouw vader toonde een foto op facebook die refereerde naar het incident van twee weken geleden waarbij milities huizen binnen vielen omwille van sektarische redenen. De inwoners eisten een onderzoek van de premier. De berichtgeving over wat er met de stamleden van de familie gebeurd zou zijn, kon jouw vader niet terugvinden (CGVS p.7). Het dient benadrukt te worden dat de vrees voor vervolging feitelijk, persoonlijk en concreet moet zijn. Door louter

te verwijzen naar de berichtgeving inzake veiligheidsincidenten die in de omgeving plaatsvonden, is onvoldoende om een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging aannemelijk te maken.

Tot slot dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd op 23 september 2022 (CGVS p.3). Nochtans hebben de motieven die uw vader aanhaalt, meer bepaald de vrees vermoord te worden omwille van het feit dat jullie soennieten zijn, ook op hen betrekking. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. Uw vader stelde dat jullie hopeloos zijn en hij hoopte dat jullie, u en uw broers, wel een kans zouden maken om internationale bescherming te verkrijgen (CGVS p.5). De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook reeds de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen (CGVS p.5). Jouw vader haalde aan dat jullie al erg hebben afgezien en niet op straat willen belanden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille

van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqdadiyah.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van strategisch belang voor de verschillende actoren.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Diyala gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten en een hoger aantal burgerslachtoffers in vergelijking met de andere provincies van Centraal-Irak. De meerderheid van de veiligheidsincidenten vond plaats in de districten Khanaqin en Muqdadiya. Er kan echter niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Diyala van die aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Diyala behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De activiteiten van ISIS bleven in 2020 en 2021 op een vergelijkbaar peil met het jaar daarvoor. Ook de gebieden waar ISIS in staat is om aanvalsoperaties uit te voeren zijn grotendeels hetzelfde gebleven als in 2019. De positie van de organisatie is bijgevolg geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. ISIS heeft in bepaalde rurale zones de facto controle daar deze gebieden zeer moeilijk bereikbaar zijn voor de veiligheidsdiensten. Vanuit onherbergzame gebieden in de provincie zet ISIS hinderlagen op, voert het hit and run aanvallen uit, en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stam- en gemeenschapsleiders, sjiïeten en vermeende spionnen van de Iraakse autoriteiten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS net als de elektriciteitsinfrastructuur. Vooral in (rurale) gebieden in de districten Khanaqin, Baqubah en Muqdadiyah en de grensregio met de provincie Salah al-Din waar het staatsgezag zwak is, voert ISIS regelmatig aanvallen uit. ISIS financiert zijn operaties door ontvoeringen, afpersing en overvallen.

De burgerbevolking lijdt er voorts onder aanvallen op dorpsgemeenschappen en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakte een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek nam. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden en werden er in 2020 en 2021 nog steeds antiterreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige veiligheidsactoren. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen de Iraakse en Koerdische strijdkrachten, werd er besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht.

Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiiitische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaab Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In september 2021 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel bijna 240 000 personen. 71 972 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat ook in de voormelde Country Guidance Note wordt aangegeven dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Diyala niet van dien aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn zou lopen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.3. S. M. H. T. (hierna: derde verzoeker), die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 september 2022 als begeleide minderjarige België binnen met een geboorteakte en verzoekt op 8 november 2022 om internationale bescherming. Op 5 april 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de derde bestreden beslissing, die op 13 april 2023 aan verzoekende partijen – dit zijn de ouders van derde verzoeker – aangetekend wordt verzonden.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de derde bestreden beslissing

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift een middel ontwikkelen dat gericht is tegen de eerste en de tweede bestreden beslissingen. Dit middel slaat evenwel niet op de derde bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk (cf. RvS 27 februari 2003, nr. 116.549). Hierop gewezen ter terechtzitting, beaamt de advocaat van verzoekende partijen dit.

Het beroep is bijgevolg niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de derde bestreden beslissing aangezien tegen deze beslissing geen enkel rechtsmiddel wordt ontwikkeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissingen)

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Na het geven van een algemene theoretische toelichting over de rechtsgronden en de bewijslast, laten verzoekende partijen het volgende gelden over de nieuwe elementen die zij aanhaalden in het kader van de vluchtelingenstatus:

“6.2.1. Aangaande het risico tot vervolging als Soenniet

30. De verzoekende partijen halen moorden aan op familieleden die gelinkt aan doe Soennitische geloofsstrekking;:

“(..)”¹¹

31. Bij lezing van diverse bronnen blijkt dat Soennieten in Diyala inderdaad het slachtoffer van etnische moorden. Doordat zij vaker worden gelijkgesteld met IS die er de macht had en die nog steeds aanslagen uitvoert, worden ze gedwongen om hun regio te verlaten. De overheid en de Popular Mobilization Units vallen de Soennieten aan, verbranden hun huizen, etc :

“(..)”¹²

32. In 2023, wordt aangegeven dat de overheid de etnische conflicten tussen Sjiieten en Soennieten niet efficiënt kan bestrijden. In februari 2023 hebben door Iran gesteunde milities een bloedbad verricht ten aanzien van Soennieten:

“(..)”¹³

33. Zoals de vader van de verzoekende partijen het namens hen stelt en zoals uit voorgaande bron lijkt roepen deze Sjiitische milities gesteund door Iran op tot sektarische zuivering waarbij Soennitische gemeenschappen horen te worden uitgeroeid.

34. In de COI-focus van januari 2021 van het Verenigd Koninkrijk, wordt gewag gemaakt van Soennieten die net specifiek geïdende worden door de PMF :

“(..)”¹⁴

“(..)”¹⁵

35. Soennieten worden arbitrair gearresteerd en arbitrair onderdaan aan de Antiterrorisme wet. Zij kunnen worden gearresteerd op grand van hun naam of van een gelijkenis met een naam die op een lijst zou verschonen van IS-verdachten.

36. De Europese Country of Origin information Report van januari 2022 bevestigt dit gevaar in hoofde van Soennieten :

“(..)”¹⁶

37. Specifiek over Diyala leest men dat men Soennieten die terugkeren de toegang tot hun plaats van afkomst administratief bemoeilijkt, dat men ze bedreigt, ontvoert, arbitrair arresteert,... waardoor zij de facto niet kunnen terugkeren :

“(..)”¹⁷

38. Vermeende familiebanden met IS kunnen tot op de 6de graad kunnen verweten. Daarnaast kan de simpele afkomst uit een regio waar Daesh aan de macht was – zoals in Diyala – ertoe leiden dat men iemand beschouwt als een verdacht Daeshlid of als een familielid. Zo blijkt dat zelfs kinderen worden gearresteerd, gefolterd, etc. om vermeende familiebanden te bekennen. Dit houdt voor de verzoekende partijen uiteraard gevaar in :

“(..)”¹⁸

39. Aldus dient te worden besloten dat de verzoekende partijen als soennieten in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 Vreemdelingenwet, daar waar vaststaat dat zij als een reëel gevaar tot vervolging kent :

“(..)”¹⁹

« (...) »²⁰

40. Ondergeschikt, dient minstens te worden aangenomen dat de verzoekende partij een verhoogd risico loopt op ernstige schade zodat haar de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 Vreemdelingenwet hoort te worden toegekend.

6.2.2. Risico als terugkeerders

41. Terugkeerders die een burgerlijk document verloren zijn riskeren worden in Irak terzijde gelaten en hebben geen toegang tot basisbenodigdheden. Ze kennen ook het risico tot arbitraire arrestaties en opsluitingen. Het feit dat de ouders dergelijke behandeling riskeren heeft uiteraard weerslag op de kinderen.

42. Uiteindelijk bestaat er in hoofde van kinderen zonder geboorteakte het risico om staatloos te worden. Dit risico dient daarom te worden onderzocht :

“(..)”²²

43. In tegenstelling tot haar plicht, voerde de verwerende partij geen onderzoek naar het risico dat de kinderen lopen als deel van een specifieke sociale groep van terugkeerders.

6.2.3. Besluit

De verzoekende partijen menen dat het CGVS haar onderzoek niet naar behoren heeft uitgevoerd, noch haar beslissing draagkrachtig in feite en in rechte heeft gemotiveerd. Dit vormt dusdanig een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de plicht om rekening te houden met alle elementen, evenals aan artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991.

45. De verzoeken dienen er niet toe opvang maar wel bescherming te verkrijgen tegen de aangehaalde risicofactoren.

46. In casu, heeft het CGVS ook een inbreuk gepleegd op artikelen 48/6,§5 en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

47. De verzoekende partijen vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 1 A van de Conventie van Genève, minstens lopen zij een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

48. Zij vorderen daarom de toekenning van de vluchtelingenstatus, minstens van de subsidiaire bescherming Ondergeschikt, hoort de bestreden beslissing te worden vernietigd en het dossier voor verder onderzoek te worden teruggestuurd naar het CGVS."

Wat de nieuwe elementen in het kader van de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, betogen verzoekende partijen als volgt:

6.3.1. Gronden tot toekenning van de subsidiaire bescherming

49. Naast de elementen die op de voorgrond werden geplaatst onder punt 6.2 en die, ondergeschikt, minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming verantwoorden, volgt de nood aan subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet evenzeer uit de algemene situatie.

50. De corruptie in Irak vormt namelijk een bron voor de aanhouding van het conflict, van de terroristische groeperingen en dit heeft een invloed op eenieder's leven :

"(...)"²²

51. De verwerende partij voerde geen onderzoek naar de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van Corona-Covid 19, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen :

"(...)"²³

"(...)"²⁴

52. De Irakese troepen werden verzwakt door de stopzetting van de steun der Irakese troepen door buitenlanders als gevolg van de COVID-situatie. Tijdelijke terugtrekkingen van buitenlandse troepen werden definitief waardoor Irak de infrastructuur ontbreekt om de slapende Daesh-cellen in te nemen :

"(...)"²⁵

53. Diyala betreft het grootste aantal veiligheidsincidenten door Daesh. Doordat zowel het Iraaks Koerdistan als de centrale macht in Irak de macht over Diyala claimen is de bescherming door de overheid er niet gewaarborgd :

"(...)"²⁶

54. In de COI-focus van het Verenigd Koninkrijk van november 2022 wordt een verslag van de Verenigde Naties op de voorgrond gezet met betrekking tot veiligheidsincidenten door Daesh in Diyala :

"(...)"²⁷

55. Op 24 maart 2023 werden er luchtaanvallen uitgevoerd in Diyala teneinde Daesh – die zowel burgers als veiligheidsdiensten aanval – te bestrijden:

"(...)"²⁸

56. Deze elementen verantwoorden dan ook dat de subsidiaire bescherming aan de verzoekende partijen wordt verleend.

57. Men kan de verzoekende partijen in deze omstandigheden zeker geen effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard waarborgen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6.3.2. Besluit

58. Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met:

- het risico op ernstige schade omwille van de soennitische geloofsstrekking van de verzoekende partijen ;

- het risico op ernstige schade omwille van hun status als terugkeerders, des te meer voor de kinderen die in België geboren zijn ;

- de veiligheidssituatie die niet te vergelijken valt met, enerzijds, het verzoek van de ouders en, anderzijds, het vorige verzoek van A. (...) en R. (...).

59. De beslissing van het CGVS is evenmin behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

60. De subsidiaire bescherming dient aan de verzoekende partijen te worden toegekend.”

3.2. Stukken

3.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 28 november 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van UNHCR van mei 2019, aan de “*Country Guidance Note: Iraq*” van EUAA van juni 2022, aan de COI Focus “*Irak – Veiligheidssituatie*” van 26 april 2023 (*update*) en aan het “*Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van EUAA van januari 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) het eerste verzoek van eerste verzoeker werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn ouders niet konden overtuigen in hun verklaringen over de dreigementen die ze zouden hebben ondervonden van Saraya el Salaam en zijn moeder enkel algemene verklaringen aflegde inzake de vrees die ze koesterde dat hij mogelijk het slachtoffer zou worden van moord, ontvoering, kinderverkrachting of organenhandel, dat (ii) de vrees die de vader van eerste verzoeker aanhaalde dat zijn zoon militair zou worden of zich zou aansluiten bij de maffia volstrekt hypothetisch en momenteel niet aan de orde is, dat (iii) het louter verwijzen naar de berichtgeving inzake veiligheidsincidenten die in de omgeving plaatsvonden onvoldoende is om een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging aannemelijk te maken, dat (iv) de ouders van eerste verzoeker zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd en dat (v) er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eerste verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2,

c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. Deze beslissing is gesteund op dezelfde overwegingen als de eerste bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidige volgende verzoeken om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige, tweede verzoek om internationale bescherming verklaart de vader van eerste en tweede verzoeker dat hij vreest dat zijn kinderen geen toekomst hebben in Irak en zich er bij de maffia zouden aansluiten of militair zouden worden. Daarnaast haalt hij aan dat er voor soennieten in Irak geen leven mogelijk is en dat er de laatste tijd veel mensen worden vermoord in de regio waarvan hij afkomstig is. Ten slotte wees hij op het verschil in mentaliteit tussen zijn kinderen en de andere kinderen in Irak.

Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat eerste en tweede verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat jouw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar oordeel van het CGVS konden jouw ouders niet overtuigen in hun verklaringen aangaande de dreigementen die ze ondervonden zouden hebben van Saraya el Salaam, die hen noopten het land te verlaten. Voorts legde uw moeder enkel algemene verklaringen af inzake de vrees die ze koesterde dat jij mogelijkwerwijs het slachtoffer zou worden van moord, ontvoering, kinderverkrachting of organenhandel.

Deze beslissing en haar motieven werden door de RvV in beroep bevestigd. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ jouw ouders geen melding maken van nieuwe elementen die de kans vergroten dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uw vader liet optekenen dat het idee om een volgend verzoek in te dienen van de advocaat kwam (zie administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde jouw vader aan dat hij vreesde dat jij militair zou worden of je zou aansluiten bij de maffia (CGVS p.4). Je bent momenteel vijf jaar, de vrees die jouw vader inroept, is volstrekt hypothetisch en momenteel niet aan de orde.

De overige aangehaalde motieven op basis waarvan jouw ouders menen dat je in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus hebben veeleer te maken met de algemene veiligheidssituatie in Diyala (CGVS p.4). Jouw vader haalde aan dat de soennieten vermoord worden door de milities. Hij baseerde zich hiervoor op facebookberichten waarbij milities soennitische families vermoorden om een demografische verandering teweeg te brengen. Jouw vader vreest dat ook jij omwille van jouw soennitische gedachtengoed vermoord zou worden. Jouw vader slaagde er echter niet in om deze vrees te concretiseren. Hij verwees louter en alleen naar berichtgeving op facebook en tv-zenders. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient jouw vrees voor vervolging persoonlijk en concreet te zijn. Jouw vader kon bovendien niet meer informatie verschaffen over dergelijke incidenten, enkel en alleen dat ze twee weken geleden waren voorgevallen. Hij kende niemand van de slachtoffers persoonlijk en veel meer dan te stellen dat de families thuis waren, dat ze van de stam Dulaimi waren en dat de militie binnenviel, wist hij niet (CGVS p.5). Hij liet voorts optekenen dat ook stamleden van jouw moeder vermoord werden. Ook hier had hij niet meer details over te vertellen. Jouw moeder had het van haar familie gehoord die het op hun beurt weer van andere mensen vernomen had. Meer dan aan te geven dat de familie werd aangevallen door milities werd er klaarblijkelijk niet gecommuniceerd. Ook de namen van de gesneuvelden kon jouw vader niet vermelden. Jouw vader toonde een foto op facebook die refereerde naar het incident van twee weken geleden waarbij milities huizen binnen vielen omwille van sektarische redenen. De inwoners eisten een onderzoek van de premier. De berichtgeving over wat er met de stamleden van de familie gebeurd zou zijn, kon jouw vader niet terugvinden (CGVS p.7). Het dient benadrukt te worden dat de vrees voor vervolging feitelijk, persoonlijk en concreet moet zijn. Het louter te verwijzen naar de berichtgeving inzake veiligheidsincidenten die in de omgeving plaatsvonden, is onvoldoende om een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging aannemelijk te maken.

Tot slot dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw ouders zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indienden nadat hun weigeringsbeslissing definitief werd op 23 september 2022 (CGVS p.3). Nochtans hebben de motieven die uw vader aanhaalt meer bepaald de vrees vermoord te worden omwille van het feit dat jullie soennieten zijn, ook op hen betrekking. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw ouders zelf terug een verzoek om internationale bescherming zouden indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. Uw vader stelde dat jullie hopeloos zijn en hij hoopte dat jullie, u en uw broers, wel een kans zouden maken om internationale bescherming te verkrijgen (CGVS p.5). De vaststelling dat ze er niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook reeds de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je ouders de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te

laten indienen, gebruiken ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen (CGVS p.5). Jouw vader haalde aan dat jullie al erg hebben afgezien en niet op straat willen belanden."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de huidige verzoeken om internationale bescherming van eerste en tweede verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van de verklaringen die de vader van eerste en tweede verzoeker in het kader van het huidig volgend verzoek van eerste en tweede verzoeker aflegde over de moorden op familieleden die gelinkt zijn aan de soennitische geloofsstrekking en het citeren van bronnen die melding maken van Soennieten in Diyala die het slachtoffer werden van etnische moorden en aangeven dat de overheid hierbij onvoldoende bescherming biedt, maar die geen betrekking hebben op de persoon van eerste en tweede verzoeker en waaruit niet kan blijken dat er in Diyala sprake is van groepsvervolging waarbij alle Soennieten vervolgd worden, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekende partijen nog wijzen op het risico als terugkeerders en stellen dat terugkeerders die een burgerlijk document verloren zijn in Irak geen toegang hebben tot basisbenodigdheden en arbitraire arrestaties en opsluitingen riskeren en dat in hoofde van kinderen zonder geboorteakte het risico bestaat om staatloos te worden, wijst de Raad erop dat zij op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure gewag hebben gemaakt van een dergelijke vrees of dergelijke risico's, zodat zij de adjunct-commissaris niet dienstig kunnen verwijten hiernaar geen onderzoek te hebben verricht. Bovendien blijkt uit de stukken van de administratieve dossiers dat er voor eerste en tweede verzoeker een fotokopie werd neergelegd van hun geboorteakte. Verzoekende partijen tonen met een dergelijk summier betoog niet aan dat de adjunct-commissaris hier tekort is geschoten in de op hem rustende samenwerkingsplicht. Hetzelfde kan worden gesteld waar zij voor het eerst in hun verzoekschrift opwerpen dat de adjunct-commissaris geen onderzoek heeft gevoerd naar de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van "Corona-Covid 19". Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de nieuwe elementen die voor eerste en tweede verzoeker in hun volgende verzoeken om internationale bescherming door hun vader werden aangehaald, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen

Tot slot besluit de adjunct-commissaris nog dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eerste en tweede verzoeker louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 28 november 2023 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd. De door verzoekende partijen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is dezelfde als deze waarop deze analyse is gesteund of ligt in de lijn van deze analyse en doet hierover niet anders oordelen.

Verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat eerste en tweede verzoeker in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen

op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat eerste en tweede verzoeker samen met hun vader op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van eerste en tweede verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin tonen verzoekende partijen een schending van de samenwerkingsplicht aan.

3.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat eerste en tweede verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen ten aanzien van eerste en tweede verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

3.3.6. In zoverre verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN